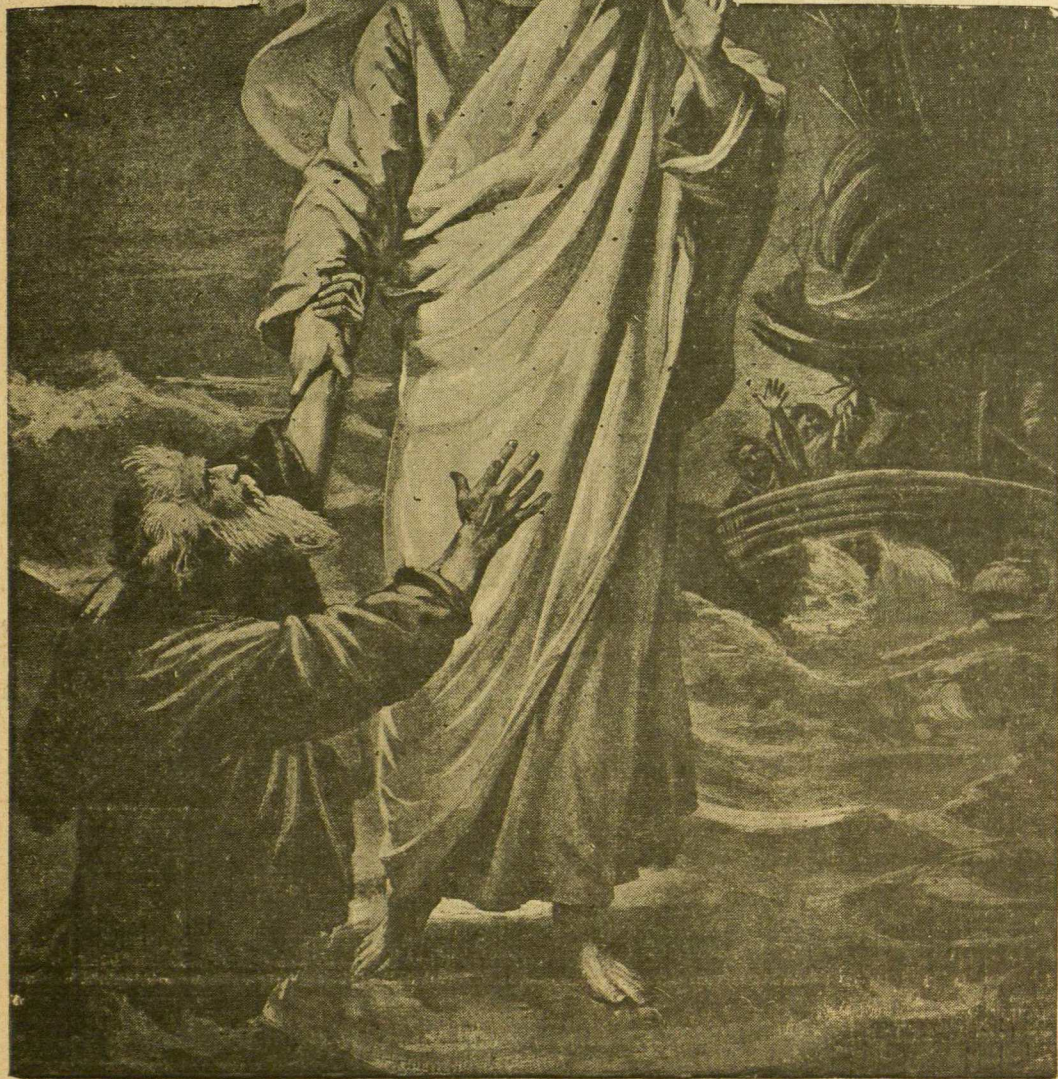

LĀTVAS

No. 37. Metai XII

Rugsējo-Sept. 10, 1932

ĻTSR valst.
respublikinē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XVII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

MATO 22, 34—46

ANUO metu: parisiejai, išgirde, kad jis privertęs nutilti sadukiejus, susiėjo krūvon, ir vienas jų, įstatymo mokytojas, jį paklausė, gundydamas jį: Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir prašai.

Susirinkus gi parisiejams, Jėzus juos paklausė, sakydamas: Kas jums rodosi apie Kristų? Kieno jis sūnus? Jie jam atsakė: Dovidu. Jis jiems tarė: Kaip-gi Dovidas vadina jį Dvasioje Viešpačiu, nes sako: Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kolei aš padarysiu

L e k c i j a .

EFEZ. 4, 1—6

BROLIAI: aš, kalinys Kristuje, maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios ramybę. Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip jūs ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi aukščiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mumyse.

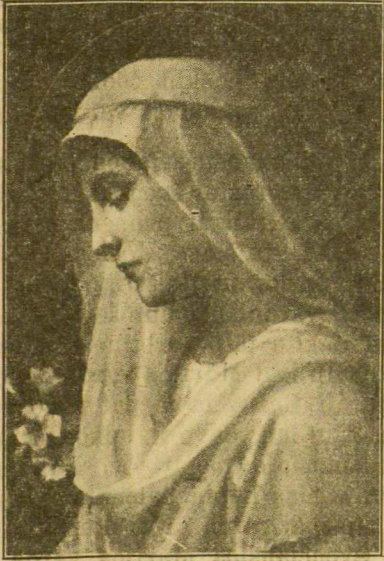
iš tavo neprietelių tavo kojoms suolelį? Jei tāt Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaip gi jis jo sūnus? Ir nėvienas negalėjo jam atsakyti nei žodžio, nei gi kas nors drįso nuo tos dienos daugiau jį klausti.

PRAŠO PASIMELSTI

Iš niekur pagalbos nesulaukiant ir darbo nebegaunant, prašome “Laivo” skaitytojų mūsų vargšų intencija sukalbėti “Sveika Marija!...”

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Švenčiausios Marijos Vardas

Iš to viso, ką iki šiol sakėme apie Švenčiausiąją Mariją, jau galima suprasti, jog ir Josios vardas: MARIJA tai ne paprastas, bet paties DIEVO uždėtas vardas, tinkamas Josios uždaviniui, būdai ir privalumams kuo ryškiausiai apibrėžti.

Mes žinome iš Šventojo Rašto, jog Viešpats kai kuriems savo išrinktiesiems patsai uždėdavo vardą, k. a. Abraomui, šv. Jonui Krikštytojui; taigi juo labiau turime spėti, jog pačiam Dievui įkvėpus, tėvai pavadino ją MARIJA, nors apie tai Šventasis Raštas nieko nekalba.

Hebrajų (senovės žydų) kalboje šis vardas išsitaria „Mirjam,“ arba „Mariam,“ gi lotyniškai „Maria.“

Pagal šventuosius Bažnyčios Tėvus ir šventuosius aiškintojus Šventojo Rašto kaip antai: šv. Ambrozijų, Jeronimą, Bernardą, Grigalių Taumaturgietį, Joną Damaskietį, Petrą Auksaburnį, Bedą ir kitus „MARIJA“ reiškia „valdytoja“ (viešpatė, poni), „mylimiausioji,“ „gražuolė,“ „jūrų žvaigždė,“ „aušros žvaigždė,“

„tobula,“ „galingoji,“ „grakščioji,“ „kartybės jūra,“ „tobuloji,“ „skaisčioji,“ „švenčiausioji.“ Iš šitų reikšmių mes aiškiausiai matome, jog vardas „Marija“ kuo labiausiai ir pritinka Nekalčiausiajai, kurią Dievas išrinko sau per Motiną. Kiekvieną Josios vardo reikšmę išdėstyti užimtų perdaug vietos; be šio, sekanciuose straipsniuose išsiaiškins šitie Josios privalumai; taigi mes čia apsisostime tikrai prie svarbesniųjų keletos.

Švenčiausiajai Marijai ypač pritinka vardas „Valdovė“ (Poni). Ji yra kilusi iš karališkosios giminės; tačiau, šis vardas labiau pritinka Jai dėl to, kad Ji yra Dievo Motina, Jėzaus — Karaliaus Motina! Sulyg Dievo įsakymų, Jai priklauso visos motiniškosios teisės iš atžvilgio į savo Sūnų; taigi Ji gali duoti įsakymų savo Sūnui; ir Josios Sūnus-Dievas klausydavo Jos, gyvendamas čia ant žemės: „ir buvo jiems paklusnus“ (Luko II, 51), pildydamas kiekvieną savo Motinos pagėdavimą. Jis net ir stebuklus darydavo, Jai prašant, kaip antai: Galiliejos Kanoje. Šitie santykiai tarp Švenčiausios Marijos, tos Dievo Motinos, su Josios Sūnum, nesiliauna būdami ir dabar daugias karalystėje. Taigi, kiek kartų Ji kreipiasi į Savo Sūnų, maldaudama ko nors del mūsų, tai Ji šitą daro ne taip, kaip kad angelai ir šventieji, kaip kad tarnai, bet maldauja kaip Dievo Motina ir Josios žodis daugiau reiškia, kaip kad visų šventųjų maldavimai.

Marija tai ne išdidi, pasaulio valdovė ir Motina, bet meiliausi, maloningiausioji. Ji myli savo pavaldinius, t. y. mus, kaip kad meiliausioji „mūsų Valdovė“ ir „mūsų Motinė,“ kuriai rūpi mūsų reikalai, mūsų vargai, mūsų sielvartos! Kaip kad žemiškoji valdovė ir motina neatmeta nuo savęs kad ir blogiausiojo vaiko ir pavaldinio, užtardama jį pas karalių ir sūnų,

taip lygiai, tiktai didesniame laipsnyje, Ji užtaria už mus danguje, kuo geriausiai matydama mūsų sielos ir kūno reikalus.

Ji tikrai pavadinta "Aušros žvaigždė." Lyg kad aušrinė ant dangaus prieš užtekant ir nusileidus saulei, taip lygiai ir Švenčiausioji Marija pasirodė, prieš užgimstant Išganytojui, Tiesos Saulei, kuri išskleidė kelių tūkstančių metų tamsybes.

Jėzui gyvenant ant žemės, Jam šviečiant lyg saulei, Marija gyveno niekam nežinoma, nuošaliai nuo pasaulio; gi Išganytojui užžengus į dangų, Ji prablizgo ir rodo kelią Dievo įsteigtajai Bažnyčiai ir visai žmonijai. Savo skaistumą Ji gavo iš Dievo taip, kaip kad žvaigždė iš saulės.

Kaip kad jūrų žvaigždei šviečiant, ramiai sau plaukia jūrininkas per jūras, kadangi jam nėra pavojaus; gi debesims uždengus nuo jūrininko akių šitą žvaigždę, pakyla audra ir jam grėsia didžiausias pavojus; taip lygiai ir Marija, ta "Jūrų žvaigždė," maloniai, motiniškos meilės apimta žvelgia į žemę ir mūsų sielos laivą veda per klastingąsias pasaulio jūros bangas ir priveda prie amžinosios ramybės uosto.

Albertas Didysis sako: "Marija tikrai gali būti pavadinta "Jūra", t. y. malonių jūra, malonių, kurių Ji gavo iš Dievo ir kurias Dievas per ją vėl išdalinėja kitiems."

Marija Dievo buvo skirta dalyvauti atpirkime ir išganyme žmonijos. Ji anot Šventojo Rašto "stovėjo po kryžiumi" ir Josios širdį pervėrė toks neišpasakytas skausmas, kad Ji iš tikrųjų gali būti pavadinta "Skausmo jūra" ir Kankinių Karaliene.

Lotyniškai Švenčiausioji Pana vadina si MARIA. Šv. Bernardas, tas didžiausias garbintojas Jos iš šitų penkių raidžių sudaro penkius žodžius, kurie išreiškia garbę Jai ir tiekia paguodos žmonėms.

Pirmoji raidė "M" reiškia Mediatrix, t. y. Tarpininkė; antroji reidė "A" Advocata, t. y. Užtarėja; trečioji "R" Reconciliatrix, t. y. Sutaikintoja; ketvirtoji "I" Illuminatrix, t. y. Apšvietėja ir paskutinė "A" reiškia Auxiliatrix, t. y. Pagelbėtoja. Ir šitų penkių žodžių pirmosios raidės kaip tik ir sudaro vardą: MARIA.

Taigi Švenčiausios Panos Vardas: Marija yra nepaprastai šventas ir gerbtinas, kadangi jis reiškia ir primena mums visą Josios garbę ir šlovę, Josios dorybes ir malones, Josios motiniškąją meilę mūsų. Po Dievo vardui nei ant žemės, nei danguje nėra kito taip gerbtino ir šlovintino vardo, kaip kad Marijos vardas. Šio dėlei ir šventoji Bažnyčia iš pat savo gyvavimo pradžių laikydavo ir laiko Josios vardą didžiausioje pagarboje, ir kunigams per šv. Mišias liepia palenkti galvą, ištariant Josios vardą. Kai kuriuose kraštuose Švenčiausios Marijos vardą laikydavo tokioje pagarboje, kad Josios vardu neleista būdavo ir krikštytis. Kai Lietuvos kunigaikštis ir lenkų karalius Kazimieras I, vedė Didžiojo rusų kunigaikščio dukterį vardu Marija, tai jai reikėjo pakeisti šitą vardą kitu. Šiuo būdu jie parodydavo didžiausį savo prisirišimą prie Švenčiausios Marijos, Dievo Motinos ir savo meilingiausios Užtartytos.

Sujungtas su Jėzaus vardu Marijos vardas turi savyje paslėptąją galybę, kuri priverčia bėgti šalin piktąją dvasią, ištariančius su meile ir tikėjimu šituos vardus pripildo paguoda ir viltimi ir ramybe. Yra tai tikra, kad Dievas suteikia nepaprasto palaiminimo gyvenime visiems tiems, kurie dažnai pamaldžiai garbina Jėzų ir Mariją.

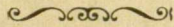
Kiekvieno tikrojo kataliko pareiga yra tai dažnai minėti šiuodu vardu su giliu tikėjimu, tikrąja viltimi ir nuoširdžia meile. Mes visi privalome šauktis Jų visuose savo reikaluose ir sulyg galimybė

niekam neleisti vartoti šiuos vardus lengvapėdiškai.

Brangūs tai vardai! Laimingi tie, kurie didžiausiu pasitikėjimu vartoja juos, ypač mirties valandoje! Kas pasitiki Jėzumi ir Marija, tasai negali žūti! Tai parodo mums ir istorija. Turkai jau baigė nugalėti austrus, apgulė Vieną. Štai, Lietuvos ir lenkų kariuomenė po Sobieskiu šaukiasi Josios pagalbos ir menku skai-

čiumi galutinai supliekia turkus taip, kad šie daugiau jau nebdriso pulti krikščionių. Popiežius Innocentas IX nuo šio laiko įsakė visiems švęsti Marijos vardo šventę, Švenčiausios Marijos gimimo oktavos metu, būtent 12 rugsėjo. Kiti popiežiai apdovanojo atlaidais atsidusėjimus į Švenčiausiąją Mariją.

Šitokią tad vardą Dievas davė savo nmylėtajai Švenčiausiajai Marijai!

Katalikų Bažnyčios Visuotinumumas

Jau keletą šimtmečių, kaip ir šiandien, katalikai, kalbėdami Apaštalų Malda, sako: "Tikiu Šventąją Visuotinę Bažnyčią." Iš tikrųjų, jie taip sako. Bet, ne daug kas žino, kas yra Bažnyčios visuotinumumas. Pradėsiu nuo paties žodžio "visuotinis."

Žodis "visuotinis" reiškia, kad Katalikų Bažnyčia nėra apribota, kaip žemiškos karalystės; kad ji, kaip senovės žydai negloboja tik vieną tautą, bet ji globoja žemės skritulyje kiekvieną tautą ir visus laiko savo vaikais.

Senovės pranašai skelbė, kad Kristaus nuopelnai apims visas tautas ir visus laikus. Psalmistas giedojo: "Visi žemės kraštai atsimins ir sugrįš prie Viešpaties, ir visos pagonių šeimynos pagarbins jo akivaizdoje, nes karaliavimas pridera Viešpačiui, ir Jis viešpatauja tautoms" (Psalm. XXI, 28, 29). Pranašas Malachijus matė ūkanotoje ateityje visą šią Bažnyčios visnotinumą, kaip jis rašė: "Nuo saulės tikėjimo, ir nusileidimo, Mano vardas yra garbingas tarp tautų; ir kiekvienoje vietoje atnašauja ir aukoja Mano vardui auką." (Mat. 1-2).

Mūsų Viešpats, siųsdamas apaštalus, sakė jiems: "Eikite ir mokykite visas tautas." (Mat. XXVIII - 19). "Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją kiekvienam sutvėrimui" (Mork. XII - 15). Čia

aiškiai parodo, kad apaštalai veikę ne tarp žydų, bet visam pasaulyje, neskiriant žmonijos, nepaisant tautybės, kalbos arba veido.

Tie pranašavimai išsipildė. Šventas Justinas galėjo sakyti apie 100 metų po Kristaus mirties, kad nėra žmonių tautos, ar jie būtų barbarai arba graikai, tarp kurių Jėzaus Kristaus vardas nebūtų žinomas.

"Mes esame tik nuo vakarykščios dienos, sako Tertulijonas, ir ūmai atsiradome jūsų miestuose, kaimuose, salose, jūsų tarybų svetainėse ir šėtrose... karalių rūmuose, atstovų namuose, rinkose; mes tik palikome jums dievnamius" (Apol. c. 37).

Tokio visuotinumumo negalima rasti protestantų arba graikų tarpe. Jeigu jų skaičių palyginsime su Katalikų Bažnyčia, matysime, kokie silpni jie atrodo. Rytų schizmatai turi apie 60,000,000 žmonių turkų bei rusų valdomose ribose. Protestantai, imant visus į vieną bendrą būrį (nes skyrium imant juos, jie būtų tik sauželės) turi apie 67,000,000 sielų. O Katalikų Bažnyčioje rasi 300,000,000 sielų! Ar čia ne visuotinumumas?

Teisingai parašė Monsabre'as: "Eik į Romą, surask propagandos namus; pa-prašyk žemėlapią; kiekvieną tautą maty-

site paženklintą kryžiaus ženklų: visas tautas Europoje, Indijoje, Kinijoje, Japonijoje, Persijoje, Azijoje; visas Afrikos tautas, kur žmogus galėjo įlisti; Pietų Amerikos dykumose, kurių civilizacija dar pilnai nepasiekė; ir gyvenamas salas Okeanijoje. Šitas kryžius parodo, kad Jėzus Kristus per savo Bažnyčią laiko pasaulio skritulį."

Katalikų Bažnyčia yra visuotinė. Ji taip visada vadinosi. Karas, galingi karaliai, įvairūs schizmai bandė atimti bei panaikinti Bažnyčios visuotinumą. Nepasisekė!

Bažnyčios visuotinumas yra tikrybė. Visuotiniame Bažnyčios suvažiavime Vatikane 1869 metais, po popiežiaus Pijaus IX, tą gerai parodė. Čia daug susirinko, beveik visi katalikų vyskupai iš visų keturių pasaulio dalių. Jie buvo suvažiavę iš respublikų ir monarchijų. Jų atstovaujamos tautybės buvo paženklintos visokiomis spalvomis, iš kurių pasaulio šeimyna susidaro. Jie kalbėjo įvairiomis pasaulio tautų kalbomis. Ir klūpodami jie galėjo sakyti: "Viešpatie, atpirkai mus Dievui

savo krauju iš visų giminių, kalbų žmonių ir tautų" (Apr. 5-9).

Kur tik katalikai eis, jie visada savo Bažnyčioje jausis kaip namie. Jie gali nuvykti į Kanadą, Pietų Ameriką arba į įvairias pasaulio dalis, jie ten ras tą patį Kristaus įgaliotą tarną-kunigą, tas pačias Šventas Mišias ir tą patį Viešpatį Švenčiausiam Sakramente. O kur gali tai rasti protestantų bažnyčiose? Niekur! Kaip gėlynas susidaro iš įvairių rūšių gėlių, taip ir jų mintys skiriasi tikėjimo atžvilgiu.

Neturime užmiršti, kad didesnės malonės Dievas mums negalėjo suteikti. Esame ir priklausome prie tos visuotinės Katalikų Bažnyčios. Bet to neužtenka, kad priklausome prie Bažnyčios kūno. Mums reikia priklausyti prie Jos sielos, kuri gyvenime mus stiprina tikėjimo, vilties ir meilės reikaluose. Tačiau mumyse turi Šventoji Dvasia viešpatauti. Tuomet galėsime visai ir tikrai didžiūotis, priklausydami prie Kristaus įsteigtos Katalikų Bažnyčios.

Kazys Adna.

* * *

Savymeilės Pavojai

Pagal kun. V. F. Kienbergerį
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

Tėve Danguje. Tu mus sutvėrei ir už tai esame Tau dėkingi. Šią Šventąją Valandą malonėk priimti mūsų aukojimus ir išklausk mūsų maldų Bažnyčios naudai. Išklausk visų, kurie nuoširdžiu dievotumu tarnauja religijai. Taip parėdyk, kad visuose daiktuose galėtumėm matyti Tavo gėrį ir maloningą uždavinį. Prigelbėk mums įvertinti nusižeminimą ir nujausti savęs pasididžiavimo pavojus.

Sutvirtink mus, Abba, Tėve, kad bū-

tumėm išmintingesni už pasaulio vaikus. "Nes visi ieško, kas jų, o ne kas Jėzaus Kristaus" (Pil. II, 21). Suteik, kad mes išvertumėm savo asmenybę Tavo uždavinio, Bažnyčios gerovei. Duok mums tvirtybę išverti iki pabaigai, kadangi "paskutinėse dienose ateis pavojingų laikų; nes žmonės bus savymeiliai" (II Tim. III, 3).

Meilingasis Rabboni, Tu mus atpirkai ir už tai esame Tau dėkingi. Tu neapkenkėi garbės ir pasididžiavimo. Tu tarei Pilotui, kad Tavo karalystė nėra iš šio

pasaulio. Ne su triubomis ir pasiuntiniais, ne su valdinių šauksmais Pats nužengei, kad gyventi, kaip mes, ir mūsų tarpe. Betgi Tu atėjai, kaipo Palaimintasis Izraeliaus Vadas. Taip pat Tu atėjai, "būdamas Jo garbės atšvaita ir Jo esmės paveikslas" (Žyd. I, 3).

Tu neigai klaidingus mokymus tų, kurie didžiavosi gražiakalbyste. Tu neapkentei savymeilės. Tu mokinai nusižeminimo palyginimuose ir rodei gražiausią Savo gyvenimo pavyzdį. Mes mylime visus Tavo mokymus, betgi yra vienas tekstas, brangusis Mokytojau, kurį aš labai gerbiu: "Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio" (Mat. XI, 29).

Šventoji Dvasia, Triasmenio Dievo kvapas, mes Tave garbiname už mūsų pašventimą. Tavo keliai yra Visagalio Dievo keliai. Tu aprinkai Savo buveinę tarpe nesaumylių vargdienių sielų. Tu maloningai jas apdovanojai Savo dovanomis ir joms teikei "malonę po malonės" (Jon. I, 16).

Tu pašaukei palaimintųjų vargdienių vaikus, kad apimtų Tavo vietą, kaipo kunigai, broliukai, vienuolės — sielų pašventimo pasiuntinybėje. Tavo balsas yra dar girdimas, ir įsako: "Atsikelk, skubink, ir ateik. Ateik, kur gėlės pražydė mūsų laukuose ir fygų medžiai išdavė savo vaisių" (Giesm. II, 10).

Rūpestingas Aeneas Sylvijus Piccolomini, vėliau tapęs Popiežius Pijus II, kai peržvelgė savo gyvenimą, štai ką rašė: "Jis turi būti nemalonus ir nenaudus žmogus, kurs pagaliau nesugrišta į geresnį patį save, neižengia į savo širdį, ir nepataiso savo gyvenimo; kurs neapmąsto, kas jo laukia po mirties kitame gyvenime."

Graikų išminčiaus perspėjimas: "Žmogau, pažink pats save," šiandien yra galingas, ir lygiai reikšmingas, kaip pirma

buvo pareikštas. Savęs pažinimas, tikrai vykdomas, yra ne tik naudingas, bet kartais ir reikalingas.

Kartais būtų neišmintinga veikti patarimais tų, kurie mus mato ir žino, nes jų žinojimas yra paviršutinis. Kartais tie, kurie mus mato iš šalies ir žino tik išorines gyvenimo aplinkybes, yra pasiryžę perdėm kritikuoti. Jei jie žinotų vidutinę žmogaus esmę, vadinamą patį save, tada jie rastų didelį nematytos teritorijos lauką, dideles ir neišmatuotas jūras, viską nežinomą savininkui. Ir jei tuos nesurastus plotus paimti svarstymui, tada matytųsi visi trūkumai ir nepermatytos pirma klaidos, mūsų temperamento skonis, netikėtas rūstumas ir saumyliškos ūkanos.

Kaip neišmintingas yra žmogus, kurs liekasi nepaisantis kritikai. Net neteisinga ir griaunamoji kritika prigelbsti tirti charakterio tvirtumą. Aklas yra tas, kurs neklauso patarimų. Bet aklesnis yra tas, kurs nematydamas savo klaidų ir trūkumų, o užsispyrusiai stengiasi žengti tais pačiais keliais, kada jam patariama siekti aukštesnių kelių ir imtis kilnesnio gyvenimo. Visų akliausias yra nusidėjęlis, kuriam buvo nurodyta jo paklydimai ir jis nepasitaiso. Jiš tikrai pelno jį vadinti: nenaudėlis ir niekšas. Ir išpuikusi jo manija visai apakino jo sugrįžimo kelią į geresnį save ir jis nebegali įžengti į savo širdį ir nebegali matyti, kaip reikalinga yra pataisyti gyvenimą.

Deja, kaip dažnai mes patys užmerkiame savo akis, kad pirm laiko nematyti ir nesuprasti, kai einame neišmintingais tamsybių keliais. Tai ne vien paklydėlių akys taip daro. Kartais net ir gabiausi žmonės negali pamatyti, nes jie nesimeldė, kad Palaimintoji Viešpaties Jėzaus Ranka nuvalytų dulkes nuo jų akių, kurios yra užterštos. Be lyčimo Kristaus jie suklumpa išdidumo ir puikybės keliuose, ar vaikšto savymeilės kalno nykumoje, kad būtų vienatvėje. Tikrai yra

pasakyta, kad savymeilė neduoda meilės ir siela, įkalinta, gyvena minties ir jausmo kalėjimo tamsybėse.

Žmogaus širdis yra veidrodis. Mūsų pačių svarbumas, mūsų protiniai laimėjimai, mūsų pačių permatymo akys ir t. p. sudaro širdies turtų lobyną, kuriuo įvertiname save. Tai visa prieš mus pakelia ūkus ir mus daro mažesniais patirti savo paties miražo tikrumą. Žmonių pagarba, garbės troškimas, savymeilė, teisingo klaidų kvotimo nemėgimas, ypač savo klaidų — nustumia veidrodį. Dėl to gi grįštantieji mūsų troškimai į geresnį patį save dalinai yra nugalėti. Kai veidrodis rodomas tų, kurie mus tikrai supranta, arba, kai patys surandame savo klaidas, tada matome didelį skirtumą, nežiūrint veidrodžio paveikslo, tarp mūsų pačių savęs pažinimo ir mūsų aplinkybės aktualumo.

Gan dažnai, kai savymeilė susidera su ambicingais motyvais, mus veda prie pasaulinių laimėjimų, mūsų pačių pagarba atbunda, mus iškelia iš menkumos ir rodo garbę, nuopelnus ir atsižymėjimą. Tose naujose viršūnėse, kurios mus nustelbia ir yra pavojingos, visus daiktus matome naujoje šviesoje. Panorama, kuri prieš mus išsitiesia, tampa gražesnė. Net pats gyvenimas išrodo meilingesnis; pirma tokio neregėjome. Nors matome prastai atrodantį kalnų viršūnės majestotą, girdime sparnuočių čiulbėjimą ir upelių čiurleniimą, betgi jaučiame, kad esame tik vieni sau. Neužilgo pradėsime to visko nemėgti. Tas visas savitumas ir vienodumas nusišos ir mes būsimė verčiami pažvelgti į savo pačių vidų ir tapti, kaip Dievas nori, kad būtumėm.

Žmogus, kurs savo užsimojimuose pasiekė laimės ir garbės viršūnę, vietoje tapti nuolankesniu tose palaimose, yra nepakenčiamiausia pirmpradės nuodėmės išdava. Apverktinas likimas yra tų, kurie daro panieką iš Povilinės Patarmės: “Žiūrėkite kiekvienas ne to, kas jam nau-

dinga, bet kas kitiems” (Pil. II, 4). Tačiau, saumylis pelno daugiau pasigailėjimo negu paniekos. Jis yra prilygintas turtuoliui, atsidavusiam vien tik savo turtams. Savimylės ir savymeilės rūdys perėdė ir sugriovė jo charakterį, kurs yra taip sudarkytas, jog negalima jo atitaisyti; jis tampa negalimybė tam, kas pirma buvo kilnu ir dora. Taigi jis stovi pasmerktas į savymeilės pragarus.

Žmogaus širdis yra daržas. Pasaulinė ir šventoji istorija yra liūdininkas derlioje gausybės gėlių ir žolynų žmogaus širdies žemėje, kuri tai visa išduoda. Žolės auga apleistame plote. Tačiau niekur kitur savymeilės žolės geriau neauga, kaip žmogaus širdy, kuri išpuikusi savęs pagerbimu. Jei jis užmigytų giliu palaimos miegu, priešas ateina sėti savymeilės kukalių. Tai dar ne viskas. Jei nelaimingas žmogus nerealizuoja savo padėties, kai jis atsikelia, piktžolės išauga didesnės ir šešių rūšių piktesnės už pirmasias. Tai didžiosios nuodėmės, kurių esimas užmuša gyvenimą gėlių, kurios buvo išdygę ir kurių “sėkla yra Dievo žodis” (Luk. VIII, 11).

“Žmogau, pažink pats save.” Pažink savo širdį. Ją apmąstyk, kad yra tavęs veidrodis, kur gali matyti tikrąjį savo sielos stovį, jei akis turi neužterštas. Pasmąstyk apie savo sielą, kaipo daržą, kurs turi būti prižiūrimas su dideliu kantrumu. Tame kantrume turi išverti iki pabaigai. Jei neištversi, turėsi atkentėti. Tas kantrumas turi klausyti dalykų apie save patį, kai kiti ateina mums pasakyti.

Tikrai yra išmintingas tas žmogus, kurs žino Pranašo žodžius, tartus apie saumylį, “kurs nusigrįžo į šalį eiti savo keliais, kad pelnytų sau naudą iš pirmųjų ir paskutiniųjų,” nes ant tokio jau krito Dievo keiksmas: “Aš neturiu džiaugsmo tavyj, tarė Galybių Viešpats; ir dovanos nepriimsiu iš tavo rankų...” Tai toks yra savymyla ir jo savymeilės prad.

Laimingas yra keleivis, kurs išeina iš savymeilės žemumų, kur palengva degantis kaitulys naikino katalikiškojo gyvenimo gyvybę. Trys kart laimingesnis tas žmogus, kurs apleidžia nykius savęs išaukštinimo kalnus, kur žmonės miršta iš išsiilgimo ir apsileidimo šaltumos. Nelaimingi bus tie keleiviai, jei jie pataps aukomis klaidingos vertės mirażui, kurs per savymeilę juos patraukia ir pavergia. Greitas bus tų aukų puolimas ir žlugimas.

Jų gyvenimas yra gyventi vienatvėje, toli nuo draugų, kurių patarimo žodis ir nuoširdūs perspėjimai buvo atmesti. Ir nykumoje jie mirs, nes mylėjo savymeilės gyvenimą. Gyvendami ir mirdami jie prarado viską, ką gyvenimas ir mirtis duoda tiems, kurie ryžtasi tapti nesavymeili ir supranta įkvėptuosius išminties žodžius: "Kas myli savo gyvybę, tas praras ją" (Jon. XII, 25).

* * *

Kas Paskiau?

Atsitiko tai 1837 m. Du jauni puskarininkai, neseniai išėję Saint-Cyro kariškąją mokyklą, atkeliavo Paryžiun. Čia jie lankė visokias žymias ir įdomias vietas. Jie įžengė ir į Ėmimo į Dangų Šv. Marijos Mergelės bažnyčią, netoli Tuilerijos.

Pradėjo čia jie apžiūrinėti paveikslus, sienų nutepimus ir kitus dailės dalykus. Nei vienas jų neatsiklaupė pasimelstų.

Netikėtai jie pastebėjo jauną kunigą, apsvilkusį kamža. Jis netoli klausyklos klūpojo ir garbino Šv. Sakramentą.

"Žiūrėk, ar matai tą kunigą — tarė vienas tų puskarininkų antram — išrodo, kad jis ko-nors čia laukia. —

— Greičiausiai tavęs — atsakė antrasis, šypsodamasis.

— Manęs? Dėl ko? —

— Kas žino? Gal, kad išklausytų tavo išpažinties.

— Kad išklausytų mano išpažinties? Delko ne? Ar sukirsime laižybas, kad aš eisiu?

— Ką? Tu? Tu eisi atlikti išpažintį? — ir susijuokė, traukdamas pečius.

— Iš ko darome laižybas? — atsakė draugas su pašaipą, bet tvirtai. — Darykime laižybas iš gerų pietų su šampano buteliu. —

— Gerai, iš pietų su šampanu, bet ir tai netikiu, kad tu eisi į klausyklą ir darysi išpažintį. —

Vos baigė šis savo žodžius, o jo draugas jau buvo pas kunigą ir pašnabzdėjo jam į ausį.

Kunigas tuojaus pakilo ir įėjo į klausyklą. Kareivis pažvelgęs išdidžiai į savo draugą, priklaupė, kaip ir atliekęs išpažintį.

— Kas jam išisovė galvon? — suniurnėjo likusis šone draugas ir atsisėdęs laukė, tēmindamas, kuomi viskas baigsis.

Laukė penkias, dešimts ir penkiolika minučių.

— Ką jis ten veikia? — mąstė susidomėjęs ir jau kiek-nors nekantraudamas. — Ką jis ten gali pasakoti per tiek laiko? —

Galutinai atsidarė klausyklą. Kunigas iš jos išėjo. Jo veidas buvo ramiai gyvas ir rimtas. Jis atsisveikino su jaunu karininku ir nuėjo į zokristiją.

Puskarininkas pakilo taip pat. Jis buvo paraudęs. Jo veidas rodė žymų sumišimą jo dvasios. Jis davė savo draugui ženklą, kad išeitų paskui jį iš bažnyčios.

— Kas atsitiko? — tarė šis. — Ar tu žinai, kad apie dvidešimts minučių prabuvai su tuo kunigu klausykloje? Sakau,

kad aš pradėjau manyti, jog tu ištikrųjų padarei savo išpažintį. Pietus vienok išlošei. Ar panorėsi juos valgyti šiandien?—

— Ne — atsakė tas blogame ūpe — šiandien nenoriu. Pasimatysime kitą dieną. Dabar turiu svarbų reikalą ir turiu atsisveikinti su tavim. —

Paspaudęs savo draugo ranką, skubiai atsitolino ne visiškai savo veide.

—————o—————

Kas atsitiko tarp to puskarininko ir nuodėmklusio?

Vos tik atidarė kunigas langelį, tuojau iš kareivio balso jis suprato, kad tam ne išpažintis daryti rūpi, bet ne vietoje juokas ir patyčios padaryti.

Puskarininko storžieviškumas pasiekė net tokio laipsnio, kad jis po kelių pasikalbėjimo žodžių, atsiliepė:

— Kas čia ta religija! O kas ta išpažintis! Visa tai yra niekis ir vieni juokai!—

— Ar žinai ką, tamsta — pertraukė jo kalbą kunigas: matau, kad nemanai daryti išpažintį. —

— Dėkime išpažintį į šalį ir pasikalbėkime taip sau valandžiukę. Aš labai mėgstu kariškuosius žmones ir pasikalbėti su jais. Išrodai geras ir malonus vyras. Kokį turi laipsnį dabar kariuomenėje? —

Puskarininkas susiprato padaręs kvailystę. Dabar buvo patenkintas, kad kalba nukrypo ton pusėn, todėl mandagiai atsakė:

— Esu puskarininkas. Štai tik kelios dienos, kaip apleidau Saint-Cyro kariškąją mokyklą. —

— Puskarininku? Ar ilgai reikės juo mi būti?

— To tikrai nežinau: gal du, tris, o gal ir keturis metus.

— O paskiau?

— Paskiau? būsiu pakeltas į karininkus.

— O paskiau?

— Paskiau?... liksiu kapitonas.

— Kapitonu? Kokio senumo paprastai tampa kapitonais?

— Jei viskas eis slidžiai — atsakė šypsodamasis puskarininkas — tai manau, kad būsiu 29 metų, kai tapsiu kapitonu.

— O paskiau?

— Paskiau jau eina viskas lėčiau. Kapitonu tenka patarnauti gana ilgai. Paskiau galiu būti pakeltas į majorus, populkininkus ir į pulkininkus.

— Kaip matau, tai į pulkininkus gali pakilti tik turėdamas apie 42 ar 43 metus. O paskiau?

— Paskiau?... galiu likti brigados generolu, vėliau divizijos generolu. Paskiau lieka gauti tik maršalo lazda. Bet aš neturiu tokių aukštų pretensijų.

— Tegu bus ir taip. O ar nemanai apsisvesti?

— Manau. Apsivesiu, kaip tik liksiu aukštesnio laipsnio karininku.

— Labai viskas gražu. Tamsta apsi-
vesi, likęs aukštesniu karininku; paskiau gal liksi brigados generolu, divizijos generolu, o kas žino, gal ir visos Prancūzijos maršalu.

— Na o paskiau, kas bus? — pridūrė kunigas rimtai.

— Paskiau? — atsakė kariškis kiek susimaišęs. — Iš tikrųjų nežinau, kas bus paskiau.

— Stebėtinai dalykas — kalbėjo kunigas rimtesniu ir aštresniu balsu — stebėtinai dalykas, žinai viską, kas bus iki tam laikui, o nežinai, kas bus paskiau.

— Gi aš žinau gerai ir tamistai dabar pasakysiu. Paskiau, tamista, mirsi; po mirties eisi pas Dievą ir būsi teisiamas. Jei nenustosi gyvenęs, kaip dabar gyveni, būsi pasmerktas ir degsi per amžius pragare. Štai kas bus paskiau.

Kariškiui pasidarė šiurpu nuo tų žodžių. Jam labai norėjosi tą valandą būti kitur, o ne toje vietoje.

— Dar valandėlę, tamista — tarė kunigas. — Dar turiu žodelį pasakyti.

— Esi garbus žmogus, ar ne tiesa? Taip pat ir aš turiu garbę. Tamista mane

įžeidei ir turi pareigą atlyginti. To reikalauju tamistos garbės vardu.

Atlyginimas bus nesunkus. Duosi man žodį, kad per savaitę kas vakaras, prieš gulsiant, atsiklaupsi ir garsiai pasakysi šiuos žodžius:

“Ateis laikas, kad mirsiu; tai kas iš to? Po mirties eisiu į teismą; tai kas iš to? Po teismo būsiu pasmerkimas; tai kas iš to?” Tai viskas. Duok garbės žodį, kad tai įvyks.

Kariškis labai nusiminė, kad taip visas dalykas nukrypo. Norėdamas viską, galutinai, garbingai baigti, prižadėjo daryti, kaip kunigas pasakė.

Po to kunigas nuoširdžiausia jį atsišveikino, sakydamas:

— Nėra reikalo užtikrinėti, kad aš tamistai iš širdies atleidžiu įžeidimą. Jei kuomet nors aš pasirodysiu reikalingas, visuomet čia mane galėsi sutikti. Aš patarnausiu. Prašau nepamiršti duotojo garbės žodžio.

Tuomi viskas baigėsi.

Puskarininkas pats vienas tą dieną valgė pietus. Jis buvo kaip nesavas.

Vakare, besirengdamas gultų, susvyravo, bet susigėdo nepildyti duotojo žodžio. Taigi pradėjo:

“Mirsiu.... siosiu į teismą.... gal būt pateksiu pragaran...” bet nerado savyje drąsos ištarti: “tai kas iš to?”

Taip praėjo kelios dienos. Gautoji atgaila nuolat vis prisiminė ir skambėjo ausyse. Mat, jis nebuvo galutinai sugedęs, bet kaip daugybė jaunuomenės buvo įvairių garsių obalsių apsvaigintas ir sukvalintas.

Dar nesibaigė savaitė, o tas jaunas kariškis, dabar jau pats vienas atėjo ton pačion bažnyčion. Jis dabar ne juokais atliko savo išpažintį tam pačiam kunigui. Apleidžiant klausyklą ant jo veidų spindėjo ašaros. Bet tos ašaros buvo džiaugsmo ir ramybės ašaromis. Nuo to laiko jis pasiliko geras ir uolus katalikas.

Taigi prisiminimas pragaro bausmių

ir Dievo malonė padarė tą gražią atmainą.

Ką prisiminimas pragaro padarė gera jaunam kariškiui, tai jis padaro ir kiekvienam geros valios ir sveiko proto žmogui. Reikalinga tik tą tiesą apie pragarą suprasti ir į ją įsigilinti.

—o—

“Bijokitės to, kuris ir sielą ir kūną gali įmesti į pragarą” (Mat. 10, 28), sako Viešpats Jėzus.

Šiame gyvenime prieš žmogų eina du keliu: išganymo ir pasmerkimo.

Kelias į dangų — tai įsakymų ir Kristaus kryžiaus kelias. Kelias į pragarą — tai nuodėmės ir nedarymo galutinės atgailos kelias.

Atlyginimas už dorybes — dangus; atlyginimas už nuodėmes — mirtis, amžinoji mirtis arba pragaras.

Jei žmonės pagalvotų, kur veda nuodėmė; jei, gyvi būdami, jie savo mintimi nužengtų dažniau pragaran, niekuomet nepakliūtų ten mire.

Visa nelaimė, kad dauguma apie tai bijo pagalvoti.

Kas yra pragaras? Pragaras yra pasmerkimo stovis, kuriame pasmerktieji amžinai pasilieka ir sunkias kančias kenčia.

Šv. Raštas pragarą vadina *ardone* (Apr. 20); ugnies ir sieros ežeru (Apr. 19); ugnies pečium (Mat. 13); negestančia ugnimi, kurioje kirminas nenugaišta ir ugnis negesta (Mat. 9); rįjančia ugnimi ir amžinu deginimu (Iz. 33).

Ten surinkti visi velniai ir viso pasaulio pasmerktieji. Jie yra piktadariai ir žmonių giminės atmatos.

Kas pakliūva pragaran? Tas, kuris liuosa valia, suprasdamas daro mirtinąją nuodėmę. Užtenka vienos mirtinos nuodėmės susilaukti pasmerkimo.

Tai rodo sukėlusią maištą angelų likimas.

Reikia vienok skirti du dalyku: užsirtarnauti pragarą ir būti įmestam į pra-

garą.

Nusidėjėlis šiame gyvenime užsitraukia Dievo rūstybę, bet jis gali dar daryti atgailą ir susitaikinti su Dievu. Gi jei mirtinoje, nepadaręs atgailos, nuodėmėje miršta, tuojau patiria Dievo rūstybę iš amžinų ir nesuprantamų kančių.

Vienok, nežiūrint visų Dievo išpėjimų, didelė sielų daugybė laisvai eina į amžinąjį pasmerkimą.

Viešpats Jėzus, kuris atėjo pasaulin išganyti, žiūrėdamas į baurų sugedimą ir pamėgimą labiau tamsybės, negu šviesos, pasakė: *“Platūs vartai ir platus yra kelias, kuris veda į prapultį, ir daug yra tų, kurie tais vartais įeina”* (Mat. 7, 13).

Amžinąjį pasmerkimą pirmiausia pelno tie, kurie, kaip žmogžudys kairėje nukryžtuotas piktžodžiauja savo Viešpačiui; kurie nerodo savo artimams krikščioniškos meilės: *“Eikite nuo manęs šalin prakeikti į amžinąją ugnį. Buvau alkanas ir nepavalgydinote manęs.”* (Mat. 25, 42).

Pragaran eina tie, kurie priešinasi Dievo malonei, kaip darė užkietėję fariziejai, kurie išgirdo iš Kristaus: *“Savo nuodėmėje numirsite.”* (Jon. 8, 21).

Patys save pasmerkia, kurie atidėlioja savo atsivertimą. Kas valandą jie gali prapultin nugarmėti ir vienok jie ant tos briaunos pasilieka: *“Kas mėgsta pavoju, nuo jo žus”* (Ekkl. 3).

Eina pražūtin tie, kurie, panašiai evangelijos turčiui, nenori persiskirti su neleistiniais kūniškais smagumais, *“kurių galas — pražutis.”* (Pilip. 3); kurie kaip Judas viską paaukoja pinigams pelnyti; kurių Dievu — aukso veršis; kurie neteisėtai įsigytus turtus nenori jų savininkams gražinti, — tie su visais savo turtais nueis pragaran; žus ir kurie neatleidžia savo priešams.

LAIŠKAS IŠ LIETUVOS

Šiuos žodelius rašau jau apsigyvenus Sudavijos sostinėje — Marijampolėje.

Daug ką galėčia rašinėti apie šias apylinkes, bet apie tai dėliai mūsų kelionės Lietuvos upių tėvu — Nemunu, parašysiu kiek vėliau. Dabar tik Nemunu su kelionės draugais važiuojant pilnai supratome, kur mūsų poetai bei dainiai, ypač Maironis sėmė sau įkvėpimų...

*“Tarp aukštų kalnų eina iš rytų
Nemunas upių mūsų didvyris;
Lietuvių darbus neužrašytus
Atmen ir Kaunas, ką yr patyręs.”*

Mūsų rašytojų mintis tik dabar supratom, kada mes patys Nemunu plaukėm ir savo svajonių suvaikyti negalėjom. Nemuno vilnelės mums šnibždėjo apie mūsų didvyrių žygius ir jų gyvenimo įvykius, bet deja, aš ne poetas, ir nebemoku Jums Nemuno vandenėlio pašnekėsio surašyti. Dar ir mūsų garlaisvis *“Vilnius,”* nors ir tykia plaukia, bet nekartą savais signalais tai imti, tai paleisti į krantą kelevius man raštą trukdo.

Netrukus pasirodė ir mūsų kelionės galas — Ilguva. Mus pasitiko kun. P. Juškaičio brolis. Čia Juškaičių — tėviškė. Brolių susitikimas, jų pasisveikinimas ir džiaugsmas — mus sujaudino ir mums priminė mūsų tėvynę: — *“Už jūrių, už marių, už vandenų.”* Neilgam tos mintys mus kankino! jas išsklaidė nuoširdus kun. Juškaičio gimtineje priėmimas, malonios vaisės ir nepaprasta ramybė, kuria džiaugėmės ant Lietuvos kvepiančio šienelio, kuriame saldžiai sumigė, pasijutome — naujame pasaulyje.

Ant rytojaus visi vykom su brička į Panemunę. Tenai bažnyčioje mūsų dvasiškaiai kun. Jakaitis ir kun. Juškaitis mums dviem studentam patarnaujant atlaikė šv. mišias ir klebonijoje vaisaus klebono gerai pavaišinti, vakarop, jau gana vėlokai pasiekėme Bridžius — kun. J. Jakaičio tėviškę. Kun. Jakaičio brolis puikiai gyvena! Tokio namo su patogiais įrengimais dar nebuvo matę *“farmose”*. Puikus ūkis! Naujas, gražus gyvenamas

namas, šeiminkai mandagūs, malonūs, vaišingi; visos triobos gražios, na sakom: čia dabar esam, kaip ir Amerikoje! Visi miegoti patekome į lovas, bet vistiek ant šieno! Klausėm, ar nėra Lietuvoje matrasų? Jų atsakymas trumpas — “yra, bet sveikiau ant šieno.” Tiek to, buvom patenkinti. Praleidom tris dienas tenai,

kol apylinkes apžiūrėjome ir persiskyre su kunigaiais, vieni nuvykome į Marijampolę. Čia plunksna man atbuko ir pirštai nutirpo: tad baigiu rašyti, sveikindamas tėvelius, brolius — studentus Thompsonę ir pažystamus Kenoshiuje. Sudiev.

Klierikas P. Grušeckis, M. I. C.

Mūsų Darbai

Kolegijos rėmėjų Chicagos apskrities metų ketvirčio visuotinas susirinkimas buvo rugp. 17 d., Aušros Vartuose. Pirminkavo A. Bacevičius. Dalyvavo skyrių ir kolonijų įgaliotiniai, be Bridgeporto, Town of Lake ir 18th Street.

Pranešimai komisijų: a) a. a. kun. Kudirkos kūno perdėjimas į cementinį karslą — įvykdintas balandžio 25 d., 1932 m.; b) paminklo Liurdo statymo fondan sudėta \$450; c) rugp. 28 d., į Birutės daržą keliauja kolegijos rėmėjų 35 skyrius su savo darbininkų komisija iš šešių asmenų: O. Bambalienė, T. Atraškienė, Atraškienės sesuo, O. Kazragienė, Vaičiukauskas, Vaičiukauskienė ir k.

d) “Labor Day” rugsėjo 5 d. Marijonų kolegijos farmon išvažiavimo rengėjai užprašė kolegijos koplyčioje šv. Mišias 11 val. saulės laiku ir po pamaldų prie medžių sodinimo Jurgio Vašingtono atminčiai kalba adv. Mast; arkivysk. Matulevičiaus — dr. Poška ir Prov. Kudirkos — L. Šimutis.

e) į Federacijos XXII kongresą išrinktas A. Bacevičius atstovu.

f) šeštojo kolegijos rėmėjų seimo spalio 23 d. rengimo komisiją sudaro visų apskrities kolonijų atstovai, pirmininkaujant kun. M. Urbonavičiui, kuris iki šio mėnesio 27 d. visiems komisijos nariams įteiks kvietimo laiškus.

g) kolegijos alumnų susirinkimą pavesta sukviesti Aušros Vartų klebonui.

Šeštojo Kolegijos Rėmėjų Seimo Rengimo Komisijos Lietuvių Draugijoms

Laiškas:

Gerb. Draugijos Nariai bei Narės:—

Šeštasis Marijonų Kolegijos Rėmėjų Seimas įvyks Chicagoje, Aušros Vartų parapijos svetainėje, 2323 W. 23rd Place, Westsidėje, 1932 m. spalio 23 d.

Bažnyčioje tą dieną 10:30 val. bus iškilmingos pamaldos, tai yra šv. Mišios intencija Kolegijos geradėjų ir atvykusiųjų Seiman svečių, bus Seimui pritaikintas pamokslas.

12:00 val. svetainėje visiems rengiami yra pietūs; 2:00 val. prasidės Seimo posėdis, kuris truks neilgiaus 4 ar 5 valandas.

6:00 val. vakare bus parengimas.

Nuoširdžiai užprašome Gerb. Jūsų Draugiją dalyvauti šiame šeštame Kolegijos Rėmėjų seime ir atsiųsti 3 ar 5 atstovus.

Su pagarba,

Kolegijos Rėmėjų Seimo Rengimo Komisija.

P. S. Jeigu kuriai nors Draugijai šis kvietimą pirmame Draugijos susirinkime skaitykite ir atstovus seiman siųskite.

R. K.

Amerikos Letuvių Žinios

A. L. R. K. FEDERACIJOS 22 KONGRESO REZOLIUCIJOS

Spauda ir katalikiškasis veikimas

Kreipiant dėmesio į tai, kad šiandien ir Bažnyčios valdžia ragina katalikiškąją visuomenę imtis Katalikiškosios Akcijos darbo ir pats gyvenimas tą reikalą iššaukia; žinant, kad katalikiškoji spauda tame darbe patį svarbiausįjį vaidmenį vaidina, dėl to A. L. R. K. Federacijos 22 kongresas, išklauses mūsų spaudos klausimų platų L. Šimučio, "Draugo" redaktoriaus, referatą, priėmė tokį nutarimą:

1. Visomis priemonėmis remti lietuvių katalikų spaudą.

2. Visose parapijose steigti laikraščių ir knygų platinimo biurus.

3. Visur, kur tik galima, steigti mūsų laikraščių bendradarbių ir korespondentų ratelius.

4. Besimokinančią mokyklose jaunuomenę pratinti prie spaudos bendradarbiavimo: rašymo ir jos platinimo.

5. Raginti, kad visos mūsų draugijos ir organizacijos apsirinktų vieną iš katalikiškųjų laikraščių sau už organą.

6. Kad bent didesnieji lietuvių centrai Amerikoje užvestų laikraščiuose nuolatinis savo kolonijų žinių skyrius.

7. Visose lietuvių kolonijose rengti specialias spaudos savaites.

Lietuva ir mes

Amerikos lietuviai katalikai per A. L. R. K. Federacijos įsteigtąjį Tautos Fondą, Amerikos Lietuvių Tarybą, per savo parapijas, visą eilę kitų organizacijų, draugijų ir visokiais įmanomais būdais, aukomis ir nuoširdžiu darbu dėjosi prie Lietuvos nepriklausomybės ir laisvės išgavimo, rėmė jos švietimo, kultūrinės ir net ekonomines įstaigas; džiaugėsi visais Lietuvos laimėjimais, liūdi dėl mažiausio

jos nepasisekimo. Tas įrodė Amerikos lietuvių katalikų didelį prisirišimą prie savo senosios tėvynės ir gilų, nenuduotą patrijotizmą, kuris ir dabar tebėra gyvas. Dėl to ir dabar negali amerikiečiams nerūpėti Lietuvos likimas, nes jis yra tampa surištas su mūsų veikimu ir tautiniu išsilaikymu šiame krašte.

Amerikos katalikai ir mes

Žinant, kad Amerikos katalikai turi daug bendrų siekimų ir reikalų, kad lig šiol Amerikos lietuviai katalikai nebuvo subendrinę savo akcijos su National Catholic Welfare Conference of America, dėl to nutarta, kad Federacijos centro valdyba pasirūpintų surišti Federaciją su Amerikos katalikų organizacija autonomiškais ryšiais. Tai pakeltų lietuvių vardą Amerikos katalikų tarpe ir turėtų teigiamos įtakos į vedamą kovą mūsų tautoje prieš katalikybę.

Mūsų publikacijos reikalai

Kadangi mes turime daug ir tikėjimo ir savo tautos priešų, kurie visais būdais stengiasi žeminti mūsų gerą vardą ir dėl to dažnai prieš mus varo šlykščią agitaciją per galingąją Amerikos spaudą.

Kadangi lietuvių katalikų veikime yra daug reiškinių, apie kuriuos turėtų žinoti visas katalikų pasaulis, dėl to nutarta steigti prie Federacijos centro spaudos biurą.

Kadangi yra daug lietuviško jaunimo, einančio aukštuosius mokslus, kuris turi išauginti tautai būsimojus vadus;

Kadangi tasai jaunimas neorganizuotas, juomi niekas nesirūpina ir, tokiu būdu, jisai negali savaime atsiekti savo tikslo; ir

Kadangi aukštą mokslą einas jaunimas neturi savo laikraščio, kuris nustatytų jam gaires, auklėtų ir ruoštų jaunuolius visuomeniniam darbui,

Todėl, Federacijos Seimas nutaria paversti Kun. Vienybės nuskirtai komisijai rūpintis jaunimo reikalais; šitą moksleivių klausimą teigiamai išrišti, organizuojant pakriksį jaunimą į vieną bendrą organizaciją ir įsteigiant jam mėnesinį žurnalą, kuris būtų jojo gyvenimo ir darbuotės vairas.

Mūsų įstaigų ir organizacijų rėmimas

A. L. R. K. Federacijos kongresas pakartoja savo nepamainomą nusistatymą remti visas Amerikos lietuvių katalikų vienuolijas ir jų vedamas įstaigas, remti centralines katalikų organizacijas ir lokales draugijas, kurios yra Federacijos narėmis.

Vilniaus reikalai

Atsižvelgiant į tai, kad A. L. R. K. Federacijos skyriai yra kartu ir mūsų tautiškos akcijos organai, taip pat Vilniui Vaduoti Sąjungos skyriai, dėl to kongresas energingai ragina Federacijos skyrius remti Vilniaus Geležinį Fondą ir platinti vadinamus Vilniaus pasus.

Seserų pranciškiečių sukaktis

Išklausius gerb. kun. Jono Misiaus pranešimo apie Seserų pranciškiečių vienuolijos 10 metų įsisteigimo sukaktį, ta sukakties proga sveikina šią kilnią lietuvačių įstaigą ir pažada visokeriopą pagalbą.

Seserų kazimieriečių sukaktis

Kadangi Šv. Kazimiero seserys, kurios yra daug pasidarbavusios per 25 metus švietimo ir paskutiniaisiais laikais Šv. Kryžiaus ligoninės vedime ir kadangi jos šiemet mini 25 metų jubiliejų, taigi Federacijos 22 kongresas jas sveikina ir pažada ir ateityje Šv. Kazimiero Seserų Kongregaciją remti.

Federacijos stipendija lietuvių kolegijoj Amerikoje

Kadangi A. L. R. K. Federacija daug rūpinosi Lietuvių Katalikų Kolegijos įsteigimu Amerikoje;

Kadangi ji tai darė gerai žinodama,

kad tokia kolegija reikalinga mūsų išeivijos tikybinei ir tautinei ateičiai šiame krašte užtikrinti, bet

Kadangi Federacijos parama Marijonų jau įsteigtai kolegijai lig šiol reiškėsi tik moraliniu rėmimu, tai yra tik žodžiu, tad,

Tebūnie nutarta įsteigti Federacijos vardu stipendiją ir pavedama Federacijos ir "Motinėls" moksleivių šelpimo derinimo komisijai, susitarus su kolegijos vadovybe, tam tikslui išskolektuoti iš amerikiečių stipendijantų skolas.

Padėka J. E. vyskupui H. Boyle

A. L. R. K. Federacijos kongresas nuoširdžiausia dėkoja J. E. vyskupui H. Boyle už jo atsilankymą į kongresą, už be galo nuoširdų pamokslą ir patiektas mintis, kurios davė akstino kongreso dalyviams su didesne energija imtis taip reikalingos Katalikiškosios Akcijos darbo.

Šia proga kongresas dėkoja J. Ekselencijai dėl įvedimo Federacijos į bendrą Amerikos katalikų veikimą per National Catholic Welfare Conference of America, užgiriant A. L. R. K. Federaciją, pasirašant po jos konstitucija.

Padėka Pittsburgh'o lietuviams katalikams

A. L. R. K. Federacijos kongresas, įvykęs Pittsburgh, Pa., negali nepadėkoti Pittsburgh'o ir apylinkių gerb. klebonams, ypač gerb. kun. M. Kazėnui, LRKSA apskričiui, visam kongreso rengimo komitetui dėl gražaus kongreso surengimo ir jo pasisekimo. Federacija taip pat pasitiki, kad nuo šio kongreso visose Pittsburgh'o kolonijose atsiras Federacijos skyriai ir iš jų įsisteigs veiklus apskričius.

WORCESTER, MASS.

Pilnųjų Blaivininkų Sąjungos 22 seimas bus rugsėjo 11 dieną, Šv. Kazimiero parapijos mokyklos salėje, Worcester, Mass. Prašome visų Blaivininkų kuopų

tinkamai prisirengti ir skaitlingai dalyvauti.

Seimo tvarka

Seimas prasidės iškilmingomis šv. Mišiomis 11 val. Mišias laikys Centro pirm. kun. J. J. Bakanas; jam asistuos apylinkės kunigai. Pamokslą sakys dv. vadas kun. J. J. Jakaitis.

Atstovai malonės susirinkti į bažnytinę salę 15 min. prieš mišias, kad tvarkingai sueitų į bažnyčią ir užimtų vietas.

Sesijos prasidės 1:30 popiet, mokyklos salėj. Vakarienė ir programos bus bažnytinėj salėj.

Kviečiu visus vadus, ypatingai dvasininkus, skaitlingai atsilankyti į šį seimą, kurio tikslas yra išauklėti visu pirma blaivų, idealų jaunimą ir mūsų ateities vadus.

Rengimo komisija.

P. S. Kalbės kun. P. Juškaitis iš Cambridge, Mass., ką tik parvykęs iš Lietuvos ir kun. J. J. Jakaitis, iš Šv. Marijos kolegijos.

LIETUVOS ŽINIOS

KAUNAS. — Rugpiūčio 28 d. Kaune atidarytas Lietuvos Katalikų Universitetas, kurio katalikiškoji visuomenė senai laukė ir aukas jo įsteigimui dėjo.

Katalikų veikėjai prieš keliolika metų ragino katalikiškąją visuomenę susirūpinti nuosavo universiteto steigimu. Katalikišką universitetą sutrukdė steigiamas valstybinio universiteto su plačiu teologijos, filosofijos fakultetu, kuris turėjo patenkinti katalikiškos visuomenės reikalavimus. Bet patenkino tik iki tol, kol Lietuvos vyriausybėje buvo katalikų žmonių, kol tebebuvo seimas, kuris apsaugojo katalikų teises valstybiniame universitete.

Teologijos, filosofijos fakulteto Lietuvos universitete nenorėjo bedievybės platintojai Lietuvoje, nes tai duodavo mūsų tautai veiklių, susipratusių, išmoksintų katalikų veikėjų, kurie pastodavo kelią

bedievių darbams. Jau 1926 m. liaudininkai-socialistai norėjo reformuoti valstybės universitetą, žinoma, su ta mintimi, kad panaikinti teologijos filosofijos fakultetą. Bet vis gi socialistai nepadarė, nes bijojo Seimo.

Dabar Lietuvai Seimo nebeturint, bedieviai valstybinį universitetą taip "surreformavo," kad jame katalikiško mokslo nebeliko.

Tad dabar aiškiai suprasta, kad padaryta didelė klaida iškarto nesteigiant nuosavo katalikiško universiteto.

Katalikų Universitetas tą spragą turės užkišti. Jis turės duoti visai Lietuvai mokytojų, kurie auklės jaunimą išganingoj katalikų dvasioj, visuomenės vadų, kurie ves tautą ne šunkeliais, bet išganingais paties Kristaus nurodytais keliais ir tuo užtikrins tautai ir valstybei ateitį, ją apgins nuo besiveržiančio iš rytų bolševizmo, o iš vakarų protestantizmo ir liberalizmo.

A. L. R. K. Federacija, ačiū Amerikos lietuvių katalikų dosnumui, savo dalele jau yra prisidėjusi prie Katalikų Universiteto steigimo Lietuvoje. Anais metais apie 50,000 dol. tam tikslui surinkta. Be abejo, amerikiečiai ir toliau, kiek tik galėdami, gelbės išlaikyti jau įsteigtąjį Katalikų Universitetą Lietuvoje.

Universiteto atidarymo dienoje

Bazilikoje J. E. Kauno Arkivyskupas Metropolitai Skvireckas atlaikė šv. Mišias. J. E. Vyskupas M. Reinys pasakė atitinkamą pamokslą.

2 val. po pietų "Saulės" rūmuose (Katalikų Universiteto patalpoje) įvyko Universiteto iškilmingas atidarymo posėdis. Katalikų Universitetą atidarė J. E. Arkivyskupas Skvireckas ir jo reikalų vedimą perdavė Kat. Universiteto Rektoriui Vyskupui M. Reiniui.

Katalikiška Lietuvos visuomenė tuo įvykiu džiaugiasi. Šiomet Katalikų Universitete atidaryti Aukštasis Katalikų Akcijos Institutas ir Komercijos fakultetas.